

אכתה דיוקן עלותי

אהבה נכזבת. אסור ללחוץ. כואב להם יותר משהם מודים בכך. הם מוכנים להודות ב"עצבות" או ב"גזיק". לא בא בחשבון שירחמו עליהם. הרגישו ביניהם מלגלים בעי דיונות על עצמם. דבר שאינו מונע בעדם מלהתפוצץ בתוכם. כאשר קוראים על קינות האהבה הגדולות בספרות, הרי שצעירים אלה סימפטיים יותר בהתנהגותם זו. לא, אין הם אוהבים לשמוע שיש כבוד בכאבי הלב שלהם. את לבם אין הם נוהגים לשאת על שרולם. אבוי למי שינסה להשתתף בצערם של אלה שאינם מתלוננים כלל. למשל: "לבדי. אך מה יש, בסופו של דבר? הייתי אשה שאהבה גבר. היה זה טיפוס פשוט: לא היה כל טעם לעשות העתירות." (פראנסואז סאגאן: חיוך מסוים).

לקבל. הם רוצים כי יקבלו את רגשותיהם ברצינות. **לאהוב.** את הפועל "אהב" מטים כמו בימים הטובים, אך ברישול מסויים, כמו: "אני אוהבת את לוק שאינו אוהב אותי. אהבה בלתי מחולקת. עצבות הכרחית. יש לגמור." (סאגאן). או: "מה אתה קורא לי אהובי? שאלתי בסקרנות. אינני יודע. לא הוב, פירושו לחשוב על משהו, לצאת אתו. לבקר אותו על פני האחרים. האין זאת?" (סאגאן — בוקר טוב עצבות).

נערת השבוע

הצהרות אהבה. היא בת עשרים. כאשר שאלתה: "האם הבחורים מצהירים אהבה באוניין?" פרצה בצחוק. "כאשר בחרו אותי לך, את נערה מזוהרת, זה שחל לי, אני אוהב אותך." כאשר הוא אומר לי: "הייתי רוצה שיהיה לי ילד ממך, אני מבינה שיש לו הכחנות הרציניות ביותר." אל תצפי לך, גברתי, שבתך תבוא אליך מסמיקה כולה ותספר לך שברטרן או ג'ראר גילה לה את אהבתו הגדולה. הוברים שוב אינם פשוטים או מסובכים כל כך. **מכתבי אהבה.** כותבים יותר מאשר שולחים. חוששים להתחייב? לא: בחילה מפני מלים, ודברים נראים שונים יותר על הנייר. אז מטלפנים. **גירויים.** בניגוד למה חושבים, נדירים הם המקרים בהם הנשואים בני העצבים לעצמם פתחיצה: "נוכל תמיד להתגרש, אם זה לא ידבק." הם אומרים, דחוק: "נוסה שלא להתגרש." **דראמה.** הכל אצלם "דראמה". פרט לדראמה עצמו. **הידור.** חשוב, אך זהירות: הוברים אינם אמורים בהר דור בלבד, כי אם בסוף מסוים, בהופעה מסוימת. טון זה והופעה זו מתוכננים בקפידה ובקוריוז מוחלטים. הבחור היוצא עם נירה, שמח כאשר היא בסדר. אל תאמינו לזה הסוען שלא איכפת לו. ובעיקר, לעולם אל תתנו לו את ההודמנות שימצא את עצמו נאלץ לומר זאת. **חברים.** (מה שבישראל קוראים "החברה"). קודש ה"חברים" לא משקרים לחברים. לא מרמים חברים. מחלקים הכל עם החברים. לוקחים את נערותו של חבר רק בהסכמתו המלאה: "איכפת לך?" — "אני מצפצף!" אין פירושו של דבר שהוא מצפצף על הנערה, אולם אין הוא רוצה להיראות כאילו היא יקרה לו יותר מהחבר. **ידידים.** הידידות היא אכן הפינה והבוחן בחייהם של צעירים אלה. היא משחקת תפקיד חשוב בחייהם. למשל: "אי אפשר לאהוב לאורך ימים אשה שמסתירים אותה מ'עניי הידידים'." (פראנסואז גוריסיה). אחרי ה"ריב", טבעי מאד להישאר ידידים. **יופי.** דיאלוג בין שני דורות: "היא יפה בעיניך, נערה זו?" "היא נהדרת!" היופי משתנה מהר יותר מאשר המנהגים. שחקנית קולנוע מסוימת מנהיגה סוג מסוים של סיפור. אפילו אם יש לה אף כחצוצרה ופנים שטוחים, מספיק שיהיה לה אישורה מ'שהו כדי שתהיה לנהדרת". הדברים אמורים גם בנערים. חשוב יותר להיראות כיום פרוץ, כחוש וכעור. אפילו יראה בעיניהם כ"עוגת-קרים". הנערה, הנוהגת להרגיש שהיא מדגישה את הקווים ה"פים שבה, כפי שאומרים עיתוני הנשים, מביאה על עצמה כלייה קטנה. המילה האחרונה של הסופיסטיקציה, היא טביעות תוקפנית המושגת בדקות, ממש: צובעים את העיניים, אך לא את הפה. מבליים שעתים עם מייבש שערות ביד, כדי לצאת מרועה. מה שחשוב לנערה הוא להיות "בנויה טוב", ובסדר — לנערים, עם הדגשה על הרישול, אפילו לגבי הספורטאים. מה אתם רוצים? בגילם נעים, או משעשע, להסתכל בהם.

לא אומר מלה על פנחס שכטר, מרחוב הרב קוק 60, רמת-גן, אבל אני בטוחה שאדם יודעים בדיוק מה אני חור שבת עלי. "מאחר וכל הפונים אלייך חשים בחובה של התנצלות, אפתח גם אני בהתנצלות. אינני פונה אלייך משום שאין לי דם, אלא משום שהמסיבות בהן נתקלתי בה לא איפשרו קשירת שיחה או קשר אהבה. ובכך, הסיפור היה כזה: "ביום רביעי, 17.6.59, עליתי לאוטו מס' 4. ליד הכר' טיטן ישבה התגשמות הלומות: תמימה, שיער בלונדי חלק... היא ישבה בחברת אמה ותינוק שכנראה היה אחיה/אחותה. מבטינו נפגשו למשך דקה ארוכה, ואחר-כך נאלצתי להיכנס פנימה. כשירדתי, ירדו גם הן, ועזרתי לה להוריד את עגלת התינוק. שוב החלפנו מבטים ארוכים ו'חשתי שזהו זה. אך מה אפשר לעשות כשהיא בחברת משי פותה?" "אויס' רק פרט קטן עלי — אני סטודנט. את ודאי תכירי תבי שזה אומר הכל." נכון. חוץ מזה, האם עלה על דעתך שהתינוק עלול להיות שלה, למשל? ★ ★ ★

חבר לו משהו

הוא נראה לי קצת הפוך, (1136/47): "במאבק החיים אינני רוצה להתמצא...! בים הסוער... ברחובותיה של העיר הגדולה... במאבק על זה ועל זה... כל בפילוסופיה של חיינו... בהתפתחות של עולמנו... כל זה!!! אינו מעניין!!! אם אני יושב כעת ומחפש את הדרך... כן, את הדרך אליך, את היושבת... הקוראה את שורותי אלו, והרי אליך אני פונה ואיתך יחד אני רוצה להעביר את זכרונותי, את העבר, ואיתך יחד רוצה לחפש את אשר בהמשכה של הדרך. "אלמונית את ואלמוני אני ואם תרצי לדעת אודותי, הריני נא מאלה אשר שיקעו את חייהם בינות לספרי הלימוד ה'בבואה... ארגונים, כנסים ונסיעות, ובכל זאת... משהו חסר... ואולי זו את. "אם תרצי להסיר מעלי את מעטה האלמוניות, כתבי לי."

קוד האהבה המודרני

מדי פעם יוצאים שוב ושוב ספרייזמוסים. הם אולי טור בים בשביל מבוגרים, המחליטים יום אחד לרכוש ידידים ולהצליח בחברה הבורגנית. אולם לנער יש קוד חברתי משלו, שאולי אין להסכים לו בכל, אך יש לדעת להכיר. העתונאית הצרפתית מרסל אוקליר, נטלה על עצמה משימה קשה. היא ראינה מאות צעירים, כדי להכיר ולדעת את מנהגיהם, ביטוייהם ואורח חייהם, ליקט את המונחים ה'חשובים בחייהם וערכה אותם בסדר אלפביתי כמילון. הרשו לי, איפוא, להביא בפניהם מילון זה. **אהבה.** צעירים אלה, המתבטאים בהעזה, אינם מעזים לגעת במלה זו בקצות אצבעם, כאילו חששו להיכרת. הם מאמינים בה, אך בהסתייגות נוראה. בתנאיהם, לא קשה להבין את הדבר. בפחדם לתת, להתמסר, אין הם מעזים

ההארץ

מגיש

ההרשמה תסתים ביום 16.7.59

אנציקלופדיה של גדולי המוסיקה ויצירותיהם

בהוצ' "לדורי"

2 כרכים גדולים (בתבנית אנציקלופדית) 1250 עמודות — 400 תמונות

עוד 7 ימים בלבד נותרו לרכוש את האנציקלופדיה במחיר המוזל.

במחיר מוזל — של 500 ל"י (במקום 24 ל"י)

סיולים עמאיים

עם התחדש עונת הסיולים, אנו עורכים סיולים מאורגנים לכל חלקי הארץ.

תעריפים מיוחדים

1. מת-אביב לאילת (יומיים) 16 ל"י

2. מת-אביב לעין-גדי (יומיים) 14 ל"י

3. מת-אביב לגליל (יומיים) 14 ל"י

4. מירושלים לסדום (יום אחד) 12 ל"י

5. מירושלים לאשקלון (סוף שבוע) 10 ל"י

6. מת-א-עדולם-אשקלון (יום אחד) 8 ל"י

פייר ומטייל!

לרשותך אוטובוסים מפוארים, מדריכים בקיאים ומנוסים באירגון סיולים ובביצועם הטוב. פנה למחלקת התיירות והסיולים של "אגד".

תל אביב: שד' רוטשילד 8, טל. 64676

חיפה: דרך העצמאות 104, טל. 68151

ירושלים: רחוב יפו 42, טל. 4000

אגד מוביל בנל הדוכים ול הדוכים מובילות לאגד

שערים תחז 1136 18